

*Преди 80 години, на 27 февруари 1933 г., Райхстагът лумва в пламъци. Сред основните обвиняеми е Георги Димитров, запомнен като „героя” от Лайпцигския процес – поне според пропагандата на СССР и НРБ. Сайтът **desebg.com** ви предлага статия по този повод, публикувана на интернет страницата на „Дойче веле”.*

„Около подпалването на Райхстага през 1933-та няма кой знае колко нови факти. Поколението български историци-димитровисти, които отразяваха величието на „героя от Лайпциг“, си отиде. Основните версии за палежа остават две – едната е свързана с тезата за самостоятелен терористичен акт на младия неуравновесен холандски комунист Маринус ван дер Любе срещу току-що взелия властта в Германия Адолф Хитлер. Според другата пожарът е нацистки заговор, целял да улесни разправата със силната Германска компартия, която се противопоставяла активно на Хитлер и компания“, казва историкът от Софийския университет доцент Михаил Груев.

В подкрепа на тезата за самостоятелната акция са ред публикации, в които се твърди, че ексекутираният през януари 1934 г. холандски комунист е бил диагностициран пироман. Съдът в следвоенната Западна Германия реабилитира ван дер Любе, но не заради недоказаност на обвинението, а заради факта, че холандецът е нямал достатъчно юридически възможности да се защити. „Решението за освобождаването на тримата българи, обвинени за пожара – Георги Димитров, Благой Попов и Васил Танев, се дължи изключително на факта, че съдебният състав е бил все още независим от властта на нацистите и е отсъдил в духа на съдебните практики на Ваймарска Германия“, твърди професор Пламен Цветков от Нов български университет.

▣ Какво е правил Димитров в Германия?

В началото на 30-те години на миналия век Димитров е ръководел базираното във Виена Задгранично бюро на Коминтерна за Югоизточна Европа. „Намерената при ареста му крупна сума пари говори за оказваната от Москва подкрепа за германските комунисти в трудните месеци след идването на Хитлер на власт. Част от парите обаче са били предназначени за двете германски любовници на Димитров, които пролетарският лидер въртял покрай съпругата си Люба. Особено належаща нужда от финанси имала едната от дамите, която била „омъжена с деца“. Това е установено по време на процеса в Лайпциг, където метресите са дали показания и са били разпитвани“, свидетелства доцент Михаил Груев.

Съчетаването на полезното с приятното не е било чуждо на бъдещия „вожд и учител“. Промискуитетното му поведение обаче постепенно е засенчено от нарастващата злоупотреба с алкохола. Тя достига своя връх в обкръжението на Сталин, към което Димитров се присъединява след освобождаването му в Германия. „Всъщност това освобождение е в резултат на рекет – по време на процеса съветското НКВД арестува на територията на СССР няколко германци и иска размяната им за тримата българи. Но фактът, че Димитров е сред десетимата най-влиятелни лидери на Сталиновия режим, не облекчава по никакъв начин съдбата на избитите в ГУЛАГ над 300 български комунисти”, посочва историкът Пламен Цветков. По-жесток от Димитров, който все пак се застъпва за зет си Вълко Червенков, е само Васил Коларов. Именно той предава на НКВД списъци с „политически лабилни“ българи в СССР, които подлежат на „класова профилактика“.

„Всички знаем за прочутия дуел в Лайпцигския съд между премиера на Прусия Херман Гьоринг и Димитров, но малко известна е полемиката на обвиняемия българин с министъра на пропагандата Гьобелс, който прави на пух и прах същността и целите на комунистическата идеология“, изтъква професор Цветков. Показателна е и съдбата на шефа на германските комунисти Ернст Торглер – също задържан за пожара, който след кратък престой в концлагер става близък сътрудник на Гьобелс в пропагандната машина на Третия райх.

Как жертвата става палач

„Героят” от Лайпциг

Написано от Н. Цеков, „Дойче веле”
Сряда, 27 Февруари 2013 19:34

Нацистският провал по време на Лайпцигския процес е учебникът, в съответствие с който са проведени и показните процеси срещу истинските и мнимите врагове на Сталин в края на 30-те години. Организираните от тоталитарните режими съдебни разправи и убийства в СССР и страните, попаднали под контрола на Москва след войната, са ясен знак, че грешката на нацистите по отношение на съдебния състав в Лайпциг е била изучена и успешно преодоляна на Изток, казва доц. Михаил Груев.

Като първи съветски гражданин-премиер на България, Димитров не проявява никаква милост към политическите опоненти на БКП и с особена жестокост смазва бившите съюзници на компартията в Отечествения фронт. „Той рядко е идвал в Народното събрание, а когато го е правел, винаги е бил пиан. Ставал е смешен в опитите си да хули опозицията, допусната временно с позволението на Сталин. Вероятно е бил пиан и в края на визитата си в Румъния през 1948 г., когато е заявил, че България ще прави федерация не само с Титова Югославия, но и с останалите членки на съветския лагер в Източна Европа. Това силно е подразнило Сталин, който не е давал картбланш за нищо друго, освен за Южнославянска федерация с цената на признаването на част от българите за македонци. Но не това е убило „героя от Лайпциг“ – краят му през 1949 г. е предизвестен от постоянната му злоупотреба с алкохола, докарала му тежка цироза“, заключава доцент Михаил Груев от Софийския университет.